

#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES

BRAD MELTZER

*Od Larssonova Milénia jste se s podobnou postavou
nesetkali. Seznamte se s Nolou. — HARLAN COBEN*

MISTR ÚNIKŮ

THRILLER

BRAD
MELTZER

MISTR

UNIKU

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © 2018 Forty-four Steps, Inc.
Translation © Filip Klausner, 2019
Czech Edition © Grada Publishing, a.s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-035-2 (ePub)
ISBN 978-80-7625-036-9 (pdf)
ISBN 978-80-7359-581-4 (print)

*Pro Sally Katzovou,
moji kmotru,
skutečnou členářku v naší rodině.
Tvoje láska je kouzlo.*

PODĚKOVÁNÍ

Dvacet let. Tato kniha vznikla *dvacet let* (!) po vydání mého prvního románu. To znamená, drahý čtenáři, že pokud jsi se mnou od začátku, jsi *starý*. Také to znamená, že ti hodně dlužím za to, že jsi mi umožnil život spisovatele.

Tato kniha je záhadný příběh. Je to také mise. Před šesti lety jsem v rámci USO jel bavit naše jednotky na Blízkém východě. Brzy poté jsem se dozvěděl o hrdiněch na základně vojenského letectva v Doveru. Když se ohlížím zpět, připadá mi zřejmé, že jsem se nacházel v osobní krizi a přezkoumával svůj život a své místo na tomto světě. Důležité je, že věřím, že každá kniha se rodí z potřeby, a byla to tato kniha, co mi pomohlo si uvědomit rozdíl mezi *být naživu* a *skutečně žít*. To je to, díky čemu se zrodily ty dvě nové postavy na těchto stránkách.

Přesto, co jsem právě řekl, dlužím obrovské poděkování následujícím lidem: Mé první dámě, Cori, která otevírá mé srdce a přivádí mě k životu. Je v každé stránce tohoto románu. Miluju tě za to. C. Jonasovi, Lile a Theovi, kteří jsou stále mým největším požehnáním. S těmihle dětmi vím, pro co žiji. Jill Kneerimové, přítelkyni a agentce, úžasnému člověku. Její duše mě obohacovala celých dvacet let. Přítelkyni a agentce Jennifer Rudolph Walshové z WME, která za nás každý den bojuje. Zvláštní poděkování Hope Denekampové, Lucy Clelandové, Iku Williamsovi a všem našim přátelům z agentury Kneerim & Williams.

Tato kniha je o boji o vlastní život. Takže musím po-

děkovat své sestře Bari, která byla s námi, když jsme bojovali o ten náš. Také Bobbymu, Ami, Adamovi, Gildě a Willovi za to, že při nás vždy stáli.

Jsem hrdý na svou věrnost. Noah Kuttler to dovedl ještě o krok dál. Věřím mu jako nikomu jinému. Je trezorem a studnicí laskavosti. Můj život je díky tomu, že jsi jeho součástí, lepší. Ethanu Klineovi, který se mnou sní velké sny. Potom Daleu Flamovi, Mattu Kuttlerovi, Chrisi Weissovi a Juddu Winickovi, kteří pročítají různé pracovní verze mých knih a upozorňují mě na všechna ta místa, která nedávají smysl, a na všechny vtipy, které nejsou legrační. Nechápu, že všechny mé vtipy jsou legrační.

U každé knihy se pár lidí stane při procesu jejího vzniku tak důležitých, že to je, jako by se jejich duše vlily přímo do stránek. Takže mě nechte začít Williamem „Zigem“ Zwicharowskim. Jakožto vedoucí márnice v Doveru se každý den stará o naše padlé vojáky a zajišťuje, aby se s nimi zacházelo se ctí, důstojností a úctou. Dvacet let jsem se věnoval bádání. Za tu dobu jsem nikdy necítil vůči něčí práci takovou pokoru. Teď ho přivádím do rozpaků, takže řeknu jen toto: Každému z doverského týmu díky za to, co děláte pro rodiny našich padlých. Kromě Ziga chci ještě zvlášť poděkovat dalšímu ze svých hrdinů, bývalému zaměstnanci Doveru Mattu Genereuxovi, který dbal na to, abych byl za všech okolností upřímný. Matt a Zig jsou pro mě rodina – a byly to mé morální kompas. (Srdce!) A konečně odborníkovi na veškeré vojenské záležitosti a jednomu z mých nejstarších kamarádů, Scottu Deutschovi. Na základní škole jsme spolu šli na Victory Tour Michaela Jacksona. Dnes pracuje v armádě. Položil jsem mu stovky stupidních otázek a on mi na ně dal ty správné odpovědi. Já jsem ten, co to pak zvorál. Jsi pro mě inspirací každý den, kámo. Díky za všechnu tvou důvěru.

Také musím poděkovat všem v Doveru, včetně majora

Raye Geoffroye, Tracy E. Baileyové, Edwarda Conwaye, Chrise Schulze, Mary Ellen „Mel“ Speraové a vrchního zbrojního seržanta Fredericka Upchurcha. (A ano, vím, co se skutečně stalo s budovou 1303.) Také jsem velmi vděčný svému příteli senátorovi Chrise Coonsovi za pohostinnost v jeho domovském státu Delaware.

Ještě více detailů jsem získal od nadporučíka Amy L. M. Brownové, našeho skutečného armádního umělce-rezidenta, Chrise Semancika a všech ostatních z Centra vojenské historie Armády Spojených států, Podpůrného centra muzea ve Fort Belvoir; Mary Roachové, jejíž mistrovská práce s mrtvými mi vzala dech [když při čtení tohoto thrilleru narazíte na odkaz na „oblíbeného profesora“, je to odkaz na Mary – jděte si koupit její knihu *Jak si žijí nebožtíci* (pozn. překl.: česky vydalo nakladatelství Dokořán v roce 2009); je vynikající]; Chucka Collinse z Compassionate Friends (jestli znáte někoho, kdo přišel o dítě, navštivte jejich stránky); Bena Beckera v oblasti palných zbraní; Caleba Wildea (spolu s jeho otcem Billem a dědečkem Budem), kteří strávili celý den vyprávěním o mrtvých a o Pensylvánii; Stevea Whittleseyho a Howlanda Blackistona v oboru včelařství; Joela Marlina z historie magie; Marka Dimunationa a všech ostatních z Houdiniho sbírky v knihovně Kongresu; Úžasného pana Ashe z Ashova kouzelnického obchodu a nepolapitelného Mistra knihy, který si zaslouží poděkování, ale dovolí mi to pouze pod pseudonymem.

Zvláštní díky Eljayi Bowronovi, Bobu Mayerovi (Zigovu kmotrovi), Jakeu Blackovi, Davidu Howardovi a Marku Ginsbergovi; Dr. Leemu Benjaminovi a Dr. Ronaldu K. Wrightovi, kteří mi vždy pomohli mrzačit a zabíjet s patřičnými znalostmi; a všem zbývajícím z úzkého okruhu lidí kolem mě, které otravuji s každou knihou: Jimu Dayovi, Chrise Eliopoulosovi, Jo Ayn Glanzerové, Denise Jaegerové, Katriele Knightové, Jasonu Sherrymu,

Marii Grunbeckové, Nicku Marellovi, Staci Schecterové, Simonu Sinekovi, Eling Tsaiové a Davidu Watkinsovi. Nakonec velké díky všem vojákům a veteránům a zvláště jejich rodinným příslušníkům. Vaši oběť neustále oceňuji. A proto, pokud přemýšlíte o sebevraždě, obzvláště v armádě, zavolejte 1-800-273-8255. Nejste sami. A díky všem ostatním, kteří anonymně obohatili tyto stránky. Vy víte, koho se to týká.

Knihy *The Secret Life of Houdini* od Williama Kalushe a Larryho Slomana, *Art of the American Soldier* od Renée Klishové, *Stories in Stone* od Douglase Keistera, *Houdini!!!* od Kennetha Silvermana a články včetně „The Things That Carried Him“ od Chrise Jonese, „Making Toast“ od Rogera Rosenblatta, „What Suffering Does“ od Davida Brookse a celé dílo Lintona Weekse mi v procesu tvorby této knihy poskytly mnoho informací; „Last Inspection“ od Jamese Daoa a „The Child Exchange“ od Megan Twoheyové mě dovedly k Zigovi a k Nole; naší rodině na *Decoded* a *Lost History* a HISTORY, včetně Nancy Dubucové, Paula Cabany, Mikea Stillera, Russe McCarrolla za to, že mi přinesli Houdiniho; Robu Weisbachovi za to, že byl úplně první; a samozřejmě mé rodině a přátelům, jejichž jména navždy obývají tyto stránky.

Chci také poděkovat všem v Grand Central Publishing: Michaelu Pietschovi, Brianu McLendonovi, Matthewovi Ballastovi, Caitlin Mulrooney-Lyskiové, Kyře Baldwinové, Chrise Murphymu, Daveu Epsteinovi, Marthe Bucciové, Alimu Cutronemu, Karen Torresové, Jean Griffinové, Beth deGuzmanové, Andrewovi Duncanovi, Meriam Metouiové, Bobu Castillovi, Mari Okudaové, té nejhodnější a nejtvrději pracující člence prodejního personálu v zábavním průmyslu, a všem mým drahocenným přátelům. Řekl jsem to už předtím a nikdy to říkat nepřestanu: Oni jsou skutečná přičina toho, že tuto knihu držíte v rukou. Musím přidat

zvláštní poděkování Jamie Raabové, která ví, že ať půjde kamkoli, pořád zůstává členkou rodiny. Také chci přivítat superstar Wese Millera, který mi dělal korektury a tlačil na mě těmi nejlepšími způsoby. Mám štěstí, že ho znám. Nakonec chci poděkovat našemu novému moderátorovi Benu Sevierovi. Chci, aby to bylo zcela jasné: Byl největším podporovatelem této knihy a člověkem na nejvyšší úrovni. Jsem tak vděčný, že je součástí mého života. Díky, Bene, za tvoji víru.

*Roku 1898 byl vedením Tajné služby Spojených států
pověřen John Elbert Wilkie, přítel Harryho Houdiniho.
Wilkie byl Houdiniho fanouškem a sám se provádění
triků věnoval.*

*Bylo to jedinkrát v historii, kdy tajnou službu
vedl kouzelník.*

PROLOG

Copper Center, Aljaška

Bylo to posledních třicet dva vteřin jejího života. Když malé letadlo – dvoumotorová CASA používaná armádou – odstartovalo z letiště, většina ze sedmi pasažérů vyhlížela z okének a měla za to, že má štěstí. Jen málo lidí mělo možnost vidět tuhle část světa a ještě méně tajnou základnu, kterou tu zbudovala armáda. Na mapách neexistovala. Na Googlu bylo toto místo nepřetržitě rozmazané.

Žena s černými vlasy po ramena sedící v poslední řadě byla přesvědčená, že se jí dostalo požehnání, když obdivovala sněhem poprášené koruny nádherných aljašských osik. Na osikách milovala, že jejich kořeny se často proplétaly, navzájem se podepíraly a přirůstaly k sobě, čímž vytvářely jediný velký organismus. Takový byl i důvod, proč před lety vstoupila do armády: aby s dalšími lidmi utvořila něco silnějšího. A přesně toho se jí dostalo, když přišla do této svěží divočiny.

Rozhodně to je požehnání, říkala si. Pak, z ničeho nic, se začalo letadlo otřásat.

Její první reakce byla: *Udělejte s tím něco – srovnejte nás.* Rozčilovalo ji, že jí otřesy kazí rukopis. Na vyklopeném stolečku se snažila napsat dopis – chlípný vzkaz – svému snoubenci Anthonymu, ve kterém chtěla popsat, co se s ním později ten večer chystá dělat.

Doufala, že se jí podaří šoupnout mu ho do zadní kapsy kalhot, protože bude tak překvapený – a nadržovaný – z toho, že přijela takovou dálku do Fort Campbell na jeho narozeniny, že si nevšimne, že mu strká takovou

hravou legrácku do kapsy. A i kdyby si toho všiml, no... díky rozpisu služeb nebyli s Anthonym spolu o samotě už dva měsíce. Nebude mít žádný problém s tím, že mu pěkná holka sahá na zadek.

Z interkomu se ozval hlas: „*Připravte se na –*“

Pilot už to nikdy nedořekl.

Letadlo se naklonilo nosem dolů, jako kdyby překonalo oblouk na horské dráze. Ženě s černými vlasy se obrátil žaludek. Už měli před sebou jen poslední pád. Náhle pocítila na ramenou tíhu, která ji vtlačila do sedačky.

Šikmo od ní přes uličku se armádní poručík s čupřinou zrzavých vlasů a trojúhelníkovými očima zašklebil a pevně sevřel područky sedadla, jak mu začalo docházet, jak moc špatně to s nimi dopadne.

Žena s černými vlasy byla také v armádě – šestadvacetiletá zásobovací seržantka – a na začátku leteckého výcviku ve Fort Benning ji naučili, že když dojde k havárii letadla, lidé nepanikaří. Jsou tiší a poslušní. Abyste se zachránili, musíte jednat.

Letadlo se otrásl tak, že jí to málem vyrazilo pero z ruky. *Pero. Její dopis.* Téměř zapomněla, že ho psala. Pomyslela na Anthonyho, na to, že sepíše poslední vůli... Pak si v duchu přehrála těch posledních pár minut, než nastoupila do letadla. *Pane Bože.* Teď to dávalo smysl. Žaludek jí vyskočil až do krku. VIPky v přední části letadla už ječely. Věděla, proč letadlo padá. To nebyla nehoda.

Třesoucí se rukou horečně načmárala nový vzkaz, do očí se jí tlačily slzy.

Letadlo sebou opět trhlo. Nouzovým východem po její levici pronikla dovnitř ohnivá koule hořícího paliva. Začala jí hořet košile. Plácáním ji uhasila. Ucítila tavící se plast, ale při pohledu na plameny –

Dvěře. Seděla u únikového východu.

S načmáraným vzkazem stále v ruce popadla oběma rukama červené madlo a zatáhla. Povolilo a ona ho posunula na stranu. Uslyšela prasknutí. Dveře byly zavřené, ale už byly odemčené.

Zbývalo dvacet vteřin.

Pokusila se vstát ze sedadla, ale zjistila, že má stále zapnutý bezpečnostní pás. Zběsile zatápala po přezce. *Cvak.* Byla volná.

V jedné ruce stále svírala vzkaz, nyní promočený potem, a dlaní druhé ruky se opřela o dveře a strčila do nich. Byly připečené ohněm. Kopla do nich. Otevřely se a divoký proud vzduchu jí rozhodil vlasy na všechny strany. Kabinou létaly papíry. Od stropu se odrazil mobilní telefon. Lidé křičeli, ale nedokázala zachytit, co křičí.

Čtrnáct vteřin.

Venku se vysoké, sněhem pokryté osiky, které vypadaly tak malé, rychle blížily a rostly každou vteřinou. Věděla, jaké jsou jejich šance. Když padáte v malém letadle volným pádem, nemáte, až na nějaké výjimečné řízení osudu, žádnou šanci.

„DĚLEJTE! SKOČTE!“ zařval mužský hlas.

Ani se nestihla úplně otočit, když do ní poručík s trojúhelníkovými očmi vrazil, jak se snažil prodrat k únikovému východu.

Letadlo padalo volným pádem a kabinu plnil oranžový dým. Zbývalo jedenáct vteřin. Muž se na ni tlačil celou svou vahou. Oba věděli, že pokud vyskočí moc brzy – výš než sto metrů nad zemí –, nepřežijí dopad. Dokonce i kdyby měli štěstí a byli po dopadu ještě naživu, kvůli mnohonásobným zlomeninám nohou – pokud by kosti pronikly kůží – by během okamžiku vykrváceli.

Ne. Tohle muselo být přesně načasované.

Ne, dokud nebudeš na úrovni vrcholků stromů, říkala si pro sebe při vzpomínce na výcvik a sledovala osiky, kte-

ré se blížily závratnou rychlostí. Vítr ji oslepoval. Plíce se jí plnily kouřem. Jednou rukou si držela od těla poručíka a ve druhé třímala vzkaz.

„SKOČTE! HNED!“ zakřičel a na okamžik to vypadalo, že mu hoří záda.

Osm vteřin.

Letadlo se řítilo šikmo k zemi. Aniž by o tom přemýšlela, nacpala vzkaz na jediné místo, o kterém si myslela, že by tam mohl přečkat bez úhony.

„NEMÁME –!“

Šest vteřin.

Položila nohu na práh dveří, otočila se zpátky k poručíkovi a chytila ho za košili, aby ho vytáhla ven s sebou. To by mohlo fungovat. Může je zachránit oba.

Mýlila se.

Poručík se od ní odtáhl. Byl to reflex. Nikdo se nechce nechat vytáhnout z letadla. To byl konec. Poručík s trojúhelníkovými očima půjde v plamenech k zemi, a to doslova.

Zbývaly tři vteřiny, když žena s černými vlasy vyskočila z letadla. Se zaduněním dopadla na sníh na špičky nohou, jak měla stále na paměti výcvik. Perfektní přistání. Ale i tak smrtelné. Při dopadu si zlomila obě nohy a krční páteř.

Záchranné týmy našly na seznamu cestujících její jméno. Nola Brownová.

A ten načmáraný vzkaz – její poslední slova –, který tak dobře ukryla? Ten nalezne ta nejméně pravděpodobná osoba ze všech.

Základna vojenského letectva Dover, Delaware

Jim „Zig“ Zigarowski věděl, že to bude bolet. Ale to ho nezastavilo. S bolestí se uměl vyrovnat. Byl na ni zvyklý. Přesto mu bylo jasné, že tohle bude zlé. Od prvního dne, kdy dorazil do této odlehlé budovy v zadní části základny vojenského letectva v Doveru, byl každý případ bolestný. Tenhle ale zvlášť. Proto to utrpení.

„Myslel jsem, že dneska má službu Lou,“ pravil Dr. Womack, malý Hispánec s řídkou bradkou v plandavém lékařském oblečení.

„Prohodili jsme si to,“ vysvětlil Zig a začal tlačit pojízdné lůžko chodbou o něco rychleji a doufal, že nechá Womacka za sebou. „Lou měl mít při večeri schůzku.“

„Opravdu? Před chvílí jsem ho tam viděl. Byl úplně sám.“

Zig se zastavil. Tohle byl okamžik, kdy mohlo všechno prasknout. Zig tu neměl být. Neměl si brát tohle pojízdné lůžko ani to, co na něm leželo skryté pod světle modrým prostěradlem. Zastaví ho Womack? Jen pokud mu dojde, co se děje.

„Hm. Tak to jsem se asi spletl,“ blýskl Zig svým okouzlujícím úsměvem, díky kterému byl jeho život prvních pár let poté, co se rozvedl, plný zážitků. S mechově zelenýma očima, vlasově tenkou jizvou na čelisti a stříbrem prokvetlým účesem ve stylu Caryho Granta nevypadal na dvaapadesát. Ale když protáhl identifikační kartu čtečkou a dvojité kovové dveře vedoucí do srdce vojenského objektu se otevřely, cítil se na ně.

Na ceduli nade dveřmi byl nápis:

NEBEZPEČÍ:

FORMALDEHYD
DRÁŽDIVÁ LÁTKA A POTENCIÁLNÍ
RIZIKO RAKOVINY

Womack se zastavil a otočil se. Zig se ušklíbl, opřel se do pojízdného lůžka překrytého bleděmodrým prostěradlem, pod kterým leželo tělo, a zrychlil. Mezi nohama mrtvoly zatěžoval prostěradlo desetilitrový stříbřitý kbelík. Říkali mu *kuchací kyblík*, protože po pitvě v něm byly uloženy všechny vnitřní orgány. Jak Zig vykládal novým kadetům: Nezáleží na tom, jak tlustí, hubení, velcí nebo malí jste, pro každého z nás platí, že všechny naše vnitřní orgány se vejdou do desetilitrového kbelíku. Ziga většinou fakt, že tohle mají všichni společné, uklidňoval. I když právě teď mu to tolik potřebný klid nedodalo.

Světla se automaticky rozsvítila a ozářila celou místnost. Více než dekádu trávil Zig dny prací na tomto špičkově vybaveném operačním sále, který sloužil vládě Spojených států jako márnice pro nejutajovanější a nejostřeji sledované případy. Po 11. září 2001 sem byly přivezeny oběti útoku na Pentagon. Stejně jako předtím oběti útoku na USS *Cole*, astronauti z raketoplánu *Columbia* a ostatky více než padesáti tisíc vojáků a agentů CIA, kteří bojovali ve Vietnamu, Afghánistánu, Iráku a ve všech tajných misích mezi tím. Ze všech míst zrovna tady v Delaware na vojenské letecké základně v Doveru byl nejdůležitější pohřební ústav Ameriky.

Bud' rychlý, říkal si Zig, přestože když šlo o přípravu padlých hrdinů na pohřeb, Zig nebyl nikdy rychlý. Ne, dokud nebyla práce hotova.

Zatímco si upravoval modré lékařské oblečení, cítil,

jak se bolest ještě přiblížila. Na čele pojízdného lůžka si na kusu zubatě odtržené maskovací pásky znovu přečetl naškrábané jméno:

SERŽANT 1. TŘÍDY NOLA BROWNOVÁ

„Vítej doma, Nolo,“ zašeptal.

Když zabrzdňoval kolečka pojízdného lůžka, lehce tělem pohnul.

V Doveru se občas stávalo, že přivezený mrtvý voják měl stejné datum narození jako vy, nebo dokonce stejné jméno. Minulý rok se mladý mariňák s příjmením *Zigarowski* udusil kouřem na základně v Kosovu. Zig si samozřejmě vzal jeho případ na starost.

Nola, pojmenovaná podle New Orleans, Louisiana, byla jiný případ.

„Už je to docela dávno, že?“ zeptal se Zig zakrytého těla. Sklonil hlavu a odříkal rychlou modlitbičku – stejnou, jako odříkával pokaždé. *Prosím, dej mi sílu, abych se mohl postarat o padlé tak, aby se jejich rodina mohla začít uzdravovat.* Zig věděl až příliš dobře, jak moc budou truchlící rodiny tu sílu potřebovat.

Po jeho levé straně byly na pojízdném stolku vyrovnány podle velikosti všechny nástroje, od největších kleští po nejmenší skalpel. Zig sáhl pro modré plastové klapky na oči, které vypadaly jako kontaktní čočky s malými bodci. Nebyl obecně nijak zvlášť pověřčivý, ale to neplatilo u očí zemřelých, které se nikdy nezavrou tak snadno, jak se vám snaží namluvit ve filmech. Když se podíváte na mrtvolu, podívá se mrtvola na vás. Ty klapky byly trikem pohřebních zřízenců, který udržoval oči jejich klientů zavřené.

Jak by mohl nechat na tomhle případu pracovat někoho jiného? Nola Brownová nebyla žádný cizinec. Znal tuhle dívku, i když už dívkou nebyla. Bylo jí dvacet

šest. Dokonce i na obrysu pod prostěradlem to mohl vidět: silná s postavou vojáka. Zig ji znal z Pensylvánie, když jí bylo teprve dvanáct. Byla to kamarádka – chodily spolu do dívčího skauta – Zigovy dcery Maggie.

Stárče. Moje *Hvězdička*, pomyslel si Zig a znovu prožíval ty bezstarostné dny, než se všechno tak pokazilo. A už tu byla, ta bolest, která se mu zažírala až do kostí, takže mu připadalo, že je má duté a křehké.

Znal Zig Nolu dobře? Vzpomněl si na tu noc tehdy na skautské výpravě. Zig jim dělal doprovod, Nola tam byla nová. Navíc adoptovaná. Ostatní holky se toho přirozeně hned chytily. Ale bylo v tom něco víc. Některé dívky jsou tiché. Nola byla zamlklá. Nemluvná Nola. Některé holky si myslely, že je Nola tvrdá. Ale Zig věděl své. Někdy je nemluvnost do lidí vtlučena.

Když jste pohlédli jejím směrem, její černé oči se zlatými tečkami vás prosily, abyste si jí nevšímalí. Ziga před ní varovali: tohle byla pro Nemluvnou Nolu už čtvrtá škola. *Z předchozích tří ji vyloučili za rvačky*, říkala jedna dívka. *Někomu vyrazila zuby tupým koncem láhve od Yoo-hoo.* Další z Maggiiných kamarádek tvrdila, že ji přistihli i při krádeži, ale řekněme si to na rovinu, od doby čarodějnických procesů v Salemu se skupinám dvanáctiletých děvčat nedá věřit.

„Tu noc jsi dostala pořádně do těla, že?“ zeptal se Zig mrtvé Noly, když bral do ruky zastaralý iPod, který byl zasunutý do dokovacího reproduktoru na blízké polici. Stačilo pár kliknutí a z levného reproduktoru se rozezněla *Bat Out of Hell* od Meat Loaf. Dokonce i pohřební zřízení potřebují pracovní hudbu.

„Za to, co jsi tu noc udělala, jsem navždy tvým dlužníkem,“ povzdychl si Zig.

Doteď nevěděl, kdo tehdy hodil do ohně tu plechovku oranžády, ani jak dlouho tam byla. Stále před sebou viděl dým šikmo snášený větrem. Na okamžik se ozval

vysoký pískot, asi jako od konvice s písťalkou, ve které se vaří voda. Následovala hlasitá rána, jako od velkého dělobuchu. Kusy hliníku se rozletěly na všechny strany. Většina dívek zaječela a pak se rozesmála.

Maggie ztuhla. Nemluvná Nola skočila stranou. Vrazila do Maggie, která tam stála ochromená strachy, jak jí kusy kovu ostré jako žiletky letěly do tváře.

Po srážce padla Maggie na zem. Vůbec nic se jí nestalo. Nemluvná Nola stále ještě napůl v pohybu vyjekla, byl to zvuk, jaký vydává poraněný pes, a chytila se z boku za hlavu, odkud jí proudem tekla krev.

Úlomek plechovky jí odřízl kus ucha. Vítr dál unášel dým z ohně stranou. Zig stále nevěděl, zda to Nola udělala úmyslně, když srazila jeho dceru k zemi, aby ji ochránila, nebo zda to byla pouhá náhoda, šťastný následek Nolina únikového reflexu. Jediné, co věděl jistě, bylo, že nebýt Noly, jeho dceři by ta kovová smršť vletěla přímo do tváře. Na tom se všichni shodli. Tu noc Nola zachránila Zigovu dceru.

Než se kdokoli zmohl na nějakou reakci, popadl Zig Nolu a odvezl ji autem na nejbližší pohotovost. Maggie seděla vedle Noly na zadním sedadle a děkovala jí za to, co udělala, a také najednou pohlížela na svého otce úplně novým způsobem. Na těch pár chvil cestou do nemocnice byli Nola a Zig – za to, že jí tak rychle obstaral pomoc – hrdinové.

„Děkuju ti!“ opakovala jeho dcera Nole pořád doko-la. „Děkuju ti za to, co – Jsi v pořádku?“

Nola neodpovídala. Seděla tam, kolena přitážená k hrudi, oči sklopené a držela si ucho. Určitě ji to bolelo. Měla useknutý vršek ucha. Po tvářích se jí koulely slzy. Ale ani nepípla. Nemluvná Nola se naučila trpět potichu.

Když se v nemocnici doktor chystal, že jí ucho zašije, řekla jí sestřička, aby se pevně chytila Ziga za ruku. Nola jen zavrtěla hlavou.

O tři hodiny a čtyřicet stehů později vpadl na pohotovost Nolin adoptivní otec, který kolem sebe šířil pach bourbonu a mátových bonbonů, jimiž se ho snažil zamaskovat. Jeho první slova byla: „Za to by měl skaut radši pěkně zaplatit!“

Když Nola tu noc opouštěla nemocnici a se skloněnou hlavou se pokorně šourala za svým otcem, chtěl Zig něco říct. Chtěl tomu děvčeti poděkovat, ale víc než to – chtěl mu pomoci. Nikdy to neudělal.

Zig a Maggie samozřejmě přinesli k Nole domů obrovský dárkový koš. Nolin adoptivní otec otevřel dveře, vzal ho Maggie z ruky a zabručel dík. Zig to nevzdával a pravidelně telefonoval, aby zjistil, jak se Nola má. Jednou večer se dokonce u nich zastavil, aby se na ni podíval. Nikdy se nedočkal žádné reakce. Neodradilo ho to a navrhl ji na vysoké skautské ocenění. Nola na předání nepřišla.

Rok na to přišla nejhorší noc Zigova života. Připravila ho o manželství, o jeho dosavadní život a – a to bylo nejhorší – o dceru, jeho Stárče. Nola ji zachránila tu noc u táborového ohně, ale Maggie měla před sebou jen jedenáct měsíců života. Zig si to všechno bude dávat za vinu po zbytek života.

Ačkoli to Zig v té době nevěděl, odešla Nola na páťtou školu. Zig už ji nikdy neviděl. Až do dnešního večera.

„Neboj se, Nolo, teď jsi v dobrých rukou,“ slíbil jí Zig, když bral do jedné ruky cíp prostěradla a do druhé klapky na oči. „A ještě jednou díky za to, co jsi udělala.“

V márnici v Doveru někteří říkají, že tu práci dělájí, protože na místě těch mrtvých vojáků vidí svoje děti. Zig vrtěl nad takovými patetickými vysvětleními hlavou. On dělal svoji práci z jediného důvodu: byl v ní dobrý. To byl dar, který dostal od Boha. Každé mrtvé tělo bral jako skládanku a ať byla zranění jakkoli devastující, vždy

dokázal dát tělo dohromady tak, aby se s ním rodina mohla patřičně rozloučit. Dělal to den po dni, vojáka za vojákem – teď už jich bylo přes dva tisíce – a žádný z nich v něm nevyvolal vzpomínky na ty nejtemnější dny s jeho vlastní dcerou. Až do dnešního večera, kdy spatřil ženu, která ji zachránila.

Když shrnul prostěradlo na Nolin krk a zavřel jí oči pomocí očních klapků, krk se mu sevřel, jako by ho stiskla obří ruka. To byla ta bolest, které se děsil. I když jste na to připraveni, nic vás nedokáže tak zaskočit jako zármutek.

Nolina hlava byla otočena na stranu, její levá tvář spálená do masa z letecké havárie, která ji zabila. Padlý č. 2 356.

„Máš moje slovo, Nolo. Za chvíli budeš vypadat skvěle,“ prohlásil Zig a snažil se ovládnout hlas, i když už v duchu počítal, kolik bude tentokrát potřebovat mejkapu. Neměl si tenhle případ vůbec brát. Okamžitě měl požádat některého z kolegů, aby to vzal za něj. Ale neudělal to.

Od okamžiku, kdy poprvé spatřil Nolino jméno na velké služební tabuli, nemohl přestat myslet na onu noc u táborového ohně... nemohl vytěsnit vzpomínku na to, jak Nola vrazila do Maggie a odhodila ji stranou... na to, jak vítr unášel kouř na stranu, nebo na Nolino rozsekané ucho... a neustále si přehrával ten výraz v očích své dcery, když ho viděla jako hrdinu. Dnes Zig věděl, že se jeho dcera mylila, dokonce i tehdy. Nebyl hrdina. Nebyl dokonce ani dobrý člověk. Ale zatraceně, byl to dobrý pocit být znovu táta, nebo alespoň znovu hrát jeho roli, ještě jednou –

Do prdele.

Zig pohlédl na Nolino levé ucho. Bylo spálené, ale jinak dokonalé. Nechyběl ani kousíček. *Jak je to –?* Podíval se znova. Její ucho bylo celé. Nebyl tam dokonce

ani náznak jizvy. Naklonil se blíž, aby se ujistil. Mohl si to špatně zapamatovat? Možná to bylo to druhé ucho.

Jemně otočil Nolinu hlavu tváří nahoru. Její kůže byla chladná jako sklenice ledové vody. Na pravé straně obličeje měla pokožku nedotčenou, ani stopa po spálenině. Podle hlášení o nehodě se vojenské letadlo, kterým letěla, zřítilo krátce po startu z Copper Center na Aljašce na hranici národního parku. Všech sedm lidí na palubě včetně pilota zahynulo. Nolu považovali za šťastnou, protože ji to vymrštilo z letadla – nebo možná vyskočila, vezmou-li se v úvahu mnohočetné zlomeniny nohou. *Rozhodně skočila*, pomyslel si Zig, když si připomněl Nolin instinkt u táborového ohně. Vzhledem k tomu, že dopadla na sníh a pravou stranou tváře se zabořila do horní rozbředlé vrstvy, ochránilo ji to před příšernými popáleninami, které by utrpěla po celém těle, když letadlo po nárazu vzplálo.

„Tak, přesně tak se otoč,“ zašeptal Zig, jak obracel Nolinu hlavu na opačnou stranu a mohl se poprvé pořádně podívat na –

A hele.

Nolino druhé ucho bylo také v pořádku. Dvě nedotčené uši. Nic nechybělo, žádné jizvy. Nedávalo to smysl.

Zig pohlédl zpět na Nolinu tvář, na její zavřené oči. Neviděl ji od doby, kdy jí bylo dvanáct. *Měla takhle plochý nos? Mohla si nechat spravit uši?* Rozhodně. Ale jak Zig věděl z vlastní zkušenosti, uši je obtížné zrekonstruovat a ať je chirurg, který to dělal, sebelepší, vždy zůstanou tenoučké jizvy.

Zig poodešel k nohám lůžka a znovu zkontroloval plastový pásek s čárovým kódem na Nolině kotníku a porovnal ho s tím na pojízdném lůžku. V márnici v Doveru nedochází k selhání. Nejdůležitější součástí celého procesu je naprostá jistota, že se žádné tělo nikdy nezamění za jiné. Když padlí vojáci dorazí do Doveru, nedo-

stanou se do rukou pracovníků, jako je Zig, dokud není jejich identita třikrát zkontrolována: podle DNA, podle zubařských záznamů a podle otisků prstů.

Otisky prstů.

Zig vytáhl zpod prostěradla Noliny ruce. Obě byly do černa spálené. Z takhle spálených rukou nedokázali obvykle sejmout otisky prstů. Ale to neznamenal, že tam žádné nejsou.

Zig proběhl chodbou do kuchyňky v odpočinkové místnosti, z jedné skříňky vyndal kovový hrnec, naplnil ho vodou a postavil ho na plotýnku. Zatímco čekal, až se voda začne vařit, vytáhl telefon a vytočil jedno z mála čísel, která znal z paměti. Předvolba 202. Washington, DC.

„Co chceš?“ zeptal se ženský hlas.

„Díky Waggssová. Je tak pěkné slyšet tvůj hl-“

„Nech si ty kecy. Vybal to. Něco chceš.“

„Stále ty samé věci, co chci pořád: skutečné přátelství... víc dvojitých restaurací, jako když zkombinují Dunkin' Donuts a Baskin-Robbins... no, a konec lidí, kteří člověka nutí, aby se v jejich domě zouval. Musíme se spojit a proti takovým lidem bojovat.“

Téměř slyšel, jak Waggssová obrací oči v sloup. „Ať je to něco pracovního,“ štěkla.

Amy Waggssová nebyla hloupá. Jako vedoucí útvaru FBI, který se zabývá získáváním biometrických údajů teroristů z výbušných zařízení, byla expertkou na to, co lidé po sobě zanechají. Ji samotnou zase zanechal její manžel, když se po dvanácti letech manželství rozhodl, že je gay, a chtěl po ní svolení, aby mohl randit se svým partnerem Andrewem. Když k tomu došlo, Waggssová to nemohla říct nikomu z práce. Ale svěřila se Zigovi.

„Pověz mi, co potřebuješ,“ řekla podrážděně.

„Páni. Ty jsi jedna z těch, co nutí každého, aby si zul boty, že jo?“

„Zigu, jestli to není důležité, tak ti musím oznámit, že jsi to jediné, co mě zdržuje od večerního rande s reality show o rodině trpaslíků. Tak mi pověz, o co jde.“

Na plotýnce stoupala z hrnce oblaka páry. „Potřebuju, abys mi zjistila otisky prstů.“

„Máš Tesák?“ zeptala se, čímž měla na mysli nejlepší zbraň FBI.

„Za minutku ho budu mít,“ odpověděl Zig, nechal vodu dál vařit a zamířil zpátky na chodbu. Na vojenský objekt byla už pokročilá hodina – po sedmé večer. Budova byla jako město duchů.

Chirurgické návleky na Zigových botách šustily po podlaze, jak kráčet ke dveřím bývalé kanceláře Waggsové: oddělení pro hledání a identifikaci otisků prstů, což byla část budovy vyhrazená pouze pro zaměstnance FBI.

„Je to něco soukromého, nebo to Adrian schválil?“ tázala se Waggsová.

„Co myslíš?“

„Zigu, prosím, řekni, že se nechystáš vloupat do naší kanceláře.“

„Nechystám. Jen se mrknu, jestli pořád máte to staré heslo. Jo. Opravdu už byste si ho měli změnit,“ podotkl, když se dveře otevřely.

„Zigu, nedělej to. Vždyť víš, že tam nemáš povolený přístup.“

„A nikdy bych tam nešel,“ opáčil Zig a vkročil dovnitř. Byla to malá místnost, dokonce i na poměry Doveru: jednoduchý stůl a vedle počítač a skříň na důkazy. A ještě jedna věc.

Z horní zásuvky stolu vyndal Zig černý přístroj, který vypadal jako mobilní telefon vyrobený podle armádních hardwarových požadavků, což znamená, že ho můžete upustit a nerozbije se. Zig neměl v úmyslu ho upustit. Tesák stál víc, než byl jeho roční příjem.

„Posloucháš mě vůbec?“ zakřičela Waggsová do telefonu, když vyrazil zpátky do odpočinkové místnosti. „Jestli se Adrian dozví, že jsi to vzal bez povolení –“

„Mám povolení. Mluvím s tebou, ne?“

„Nedělej to. To není vtipné.“

„Nesnažím se být vtipný. Vtipné má být, když nostalgicky vzpomínám na sdružené restaurace.“

„Zigu, jak dlouho se známe? Když děláš vtipy, obzvlášť tak chabé jako tenhle –“

„Počkej, řekla jsi chabé?“

„Máš potíže? Co se děje?“

Zig neodpověděl, protože zvedal z plotýnky hrnec s vařící vodou. Pak pospíchal zpátky k Nolinu tělu.

„Má to tělo alespoň dobře sejmutelné otisky?“ dodala Waggsová.

„Jistě,“ zalhal Zig, protáhl identifikační kartu čtečkou, počkal, až se dveře do laboratoře otevřou, a znovu přistoupil k pojízdnému lůžku. Z odstupů, i přes ten kbelík mezi nohama, Nola téměř vypadala, že spí, ovšem mrtvé tělo vždy klame. Ale ta neměnnost je nezaměnitelná.

Když došel k Nolině boku, uchopil její ruku, trochu oškrábal zuhelnatělou kůži na prstech a pak přitáhl ruku nad hrnec s vařící vodou.

„Nolo, za tohle se ti omlouvám,“ zašeptal, když ponořil její ruku do horké vody. Tuhle část musí udělat správně. Nesmí to být víc než pár vteřin.

Když jsou ruce hodně spálené, vystupující kresba na pokožce je zčernalá a nečitelná. Ale jako u spáleného steaku, když oškrábete spáleninu, je pod ní růžová vrstva. Škára. Jediný problém je, že kresba na škáře je příliš mělká, než aby se z ní dal udělat použitelný otisk. Ale každý soudní lékař – nebo pohřebník – ví, že když prst ponoříte na sedm vteřin do vařící vody, kresba nabobtná.

Když Zig vytáhl Nolinu ruku z kouřící vody, její ukazováček a prostředníček rozhodně byly tlusté a zduřelé.

„Zapínám Tesák,“ hlásil Zig a stiskl několik tlačítek. Tesák byl pojmenován podle dvou zelených laserových paprsků, které vycházely z jeho spodní části. Zig nastavil paprsky na Nolin ukazováček a stisknutím dalšího tlačítka aktivoval skener.

„Pracovní e-mail, nebo domácí?“ zeptal se.

„Je to oficiální, nebo ne?“

„Tak tedy domácí,“ prohodil Zig a stiskl *Poslat*.

Z telefonu uslyšel melodické cinknutí. Otisk prstu přijat. Waggsové bude trvat jen pár minut, než ho prožene databází FBI.

„Tak jaký příběh je spojený s tímhle vojákem? Proč ten osobní zájem?“ vyzvídala Waggsová, zatímco tukala do klávesnice.

„Je to jen běžný případ,“ odpověděl Zig. „Podle identifikace, co tu mám, je to seržant první třídy Nola Brownová, dvacet šest let.“

„A to je všechno, co o ní víš?“

„A co bych měl ještě vědět? Je to jen další případ,“ stál si za svým Zig a hlas se mu ani nezachvěl.

„Ziggy, mám tě moc ráda, ale uvědomuješ si vůbec, proč, když přijdou těla, dostáváš všechna s poškozením obličeje ty?“

„O čem to mluvíš?“

„Nehraj si na skromného. Když vojáka střelí do hrudníku, dají ho komukoli, ale když někdo schytá tři kulky do obličeje, proč to pokaždé dostaneš ty?“

„Protože jsem dobrý sochař. S jílem to umím.“

„Je za tím víc než jen talent. Když byl loni ten mariňák zasažen raketou Islámského státu, všichni tví kolegové říkali, že by to měl být obřad s uzavřenou rakví – že ho máš omotat gázou. Byl jsi jediný natolik tvrdošijný, kdo

nad ním strávil čtrnáct hodin v kuse drátováním roztříštěné čelisti a zahlazováním jílem a mejkapem, jen abys dopřál jeho rodičům mnohem větší klid duše, než mohli na pohřbu syna očekávat. Ale víš, co to z tebe dělá?“

„Někoho, kdo je pyšný na to, že slouží své zemi.“

„Také miluju svoji zem. Já mluvím o tvé práci, Zigu. Když vezmeš tyhle hrůzy – ustřelené ruce, rozdrcené obličej, utržené rty – a přeměníš je v něco přijatelnějšího, víš, co to z tebe dělá?“ Než mohl Zig odpovědět, Wagsová vyhrkla: „Mistra lháře. To je to, co prodává každý pohřebník, Zigu. Lži. Ty to děláš ze správných důvodů – snažíš se pomoci lidem překonat nejtěžší chvíle jejich života. Ale abys skryl tyhle hrůzy, musíš být lhář první kategorie. A ty v tom začínáš být až příliš dobrý.“

Zig chtěl něco říct, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Zavřel oči a otočil se k tělu zády.

Z telefonu bylo slyšet zazvonění. Wagsová něco našla. „Dobrá, našla jsem Nolu Brownovou. Věk dvacet šest let. Stejně stará jako Maggie, ne?“

Při pouhé zmínce o jméně jeho dcery se Zig prudce otočil k tělu. Byl to tak rychlý pohyb, že ho vyvedl z rovnováhy, a on loktem zavadil o stříbřitý kbelík, který byl plný –

Nenene! Kuchací kbelík...!

Zig se prudce nadechl. Kbelík s příšernou směskou uvnitř se začal naklánět.

Zig zaječel a hmátl po něm s telefonem stále v ruce. Kbelík pokračoval v pohybu a jeho obsah klouzal k okraji.

Plesk.

Ten zvuk byl hlasitý a vlhký. Za dvacet let si Zig zvykl na krvavé scény, které smrt doprovázely. Ale jak se tak díval na zaneřáděnou lesklou šedou podlahu, něco upoutalo jeho pohled.

„Zigu, máme problém,“ ozval mu do ucha hlas Wagsové.

Zig ji téměř nevnímal, jak se soustředil na šedou masu, kterou identifikoval jako žaludek. Něco nebylo v pořádku. Byla tam vyboulenina, jako když had spolknul krysou. Naklonil se blíž, aby se ujistil, že vidí správně. Ano. Uvnitř něco bylo.

„Zigu, jsi tam?“ naléhala Waggssová, když přepnul telefon na hlasitý odposlech a položil ho na pojízdné lůžko.

Presunul se ještě blíž. Ať bylo uvnitř cokoli, nebylo to kulaté ani hladké. Bylo to rozeklané a tlačilo to na žaludeční stěnu jako... jako zmačkaný kus papíru.

Zigovi vyschlo v ústech. Tohle už viděl.

Během atentátů 11. září 2001 bylo jedné z obětí v letadle, co narazilo do Pentagonu, jasné, že se blíží konec... a ten člověk byl natolik chytrý, aby věděl, že když se ocitnete v padajícím letadle, nejlepší způsob, jak poslat poslední vzkaz svým milovaným, je napsat ho na kousek papíru a ten spolknout. Tekutiny v žaludku a střevech papír ochrání, protože tohle je ta část těla, která začne hořet až jako poslední. Zig tehdy našel ten vzkaz ve střevě oběti. Rozřízl ho skalpelem a prsty sáhl dovnitř. Byl perfektně zachovalý. Pro padlého č. 227 to bylo poslední soukromé sbohem.

„šíš mě? Našla jsem ty otisky!“ křičela Waggssová.

Zig stále neodpovídal. Ze stolku popadl skalpel, upravil si chirurgické rukavice, klekl si na jedno koleno a řízl, aby udělal otvor dost velký na to, aby –

Tam.

Zig vytáhl zmačkaný kousek papíru. Byl nasáklý tekutinami a rozměklý – takže ho bylo snadné přehlédnout –, ale jinak byl neporušený.

Pomalou a opatrně, aby ho nepotrhal, ho začal rozbalovat a uviděl tenké šedé tahy tužkou... formující zběsilým spěchem roztřesené písmo. Poslední zpráva v poslední schránce.

„Zigu, posloucháš mě? Zkontrolovala jsem ty otisky. To tělo, na které se díváš – ať je to kdokoli – není Nola Brownová.“

Zig pokýval hlavou, když četl pořád dokola rukou psaný vzkaz – poslední slova – neznámé ženy, která před ním ležela na pojízdném lůžku:

Nolo, měla jsi pravdu.

Utíkej dál.

2

Naperville, Illinois

Daewon Yamaguchi už pět hodin zíral na obrazovku svého laptopu.

Byla i horší zaměstnání, zvláště pro čtyřiaadvacetiletého člověka, který byl dvakrát zatčen za padělání a nedovolené proniknutí do cizích počítačů. Mohl skončit jako jeho kámoš Z0rk, který hackoval čísla kreditních karet z řetězce obchodujícího s autodíly, dokud ho nechytily federálové a nepohrozili mu třiceti lety vězení.

Dnes byl Z0rk zaměstnancem vlády Spojených států s ročním příjmem 40 000 dolarů. Několik dalších Daewonových kámošů propůjčilo svůj talent (za o něco víc peněz) Sýrii a Íránu. A ještě další pilovali své schopnosti na místních hackerských shromážděních, ačkoli Daewon věděl, že většinou šlo o utajené vládní akce k monitorování místních aktivit a hledání nových talentů. Tohle už nebyla výnosná léta kolem roku 2000. Dneska už byla většina hackování placená státem. Ale ne všechno.

Daewon cucal bonbon M&M's, cukrová poleva se mu pomalu rozpouštěla v ústech a on se připravoval na šestou hodinu zírání na obrazovku. Byla to dokonalá ironie. Hackeri hackují, protože nechtějí pracovat v kanceláři u stolu – a přitom hackování je jenom sezení u stolu.

Běžela sedmá hodina a Daewon tam stále seděl a zíral na obrazovku. A pak osmou hodinu. A devátou. A pak...

Cink.

Bylo to tam. Na obrazovce.

Zvedl telefon a vytočil číslo, které ho přiměli naučit se nazpaměť.

„Mluvte,“ vyzval ho muž s hlasem jako drtič na větve.

O tomhle lhali. Nejhorší na téhle práci nebylo zírání na obrazovku. Bylo to jednání s *ním*.

Nikdy neřekl své jméno. To Daewonovi nevadilo a samozřejmě se ho pokoušel zjistit. Ovšem zneklidňovalo ho, že ho nikde nemohl najít. A on dokázal najít cokoli.

„Mluvte,“ naléhal muž.

„Ta webová adresa, kterou jste mi přikázal sledovat... Říkal jste, ať vám zavolám, kdyby ji někdo použil. Já jen, že... ji někdo použil.“

„Kdo?“

„Nějaká žena. Amy Waggssová,“ odpověděl Daewon, když klikl na několik oken. „Je z FBI, přesně, jak jste říkal. Šla přímo po složce Noly Brownové.“

Muž chvíli mlčel. „Hledá to paní Waggssová pro sebe, nebo pro někoho dalšího?“

„To se dozvíme,“ slíbil Daewon a hodil si do pusy další M&M's, zatímco nabíhalo další okno. „Podle toho, co mám před sebou, právě telefonuje. Pokouším se zjistit, s kým mluví.“

„Snažíte se mi namluvit, že dokážete hacknout telefon agenta FBI?“

„Jen když je tak hloupý, že používá svůj soukromý telefon místo zabezpečeného. Přisahám na Steva Jobse, kdokoli vymyslel práci z domova, ten si zaslouží pořádného hubana.“

Muž s hlasem jako drtič na větve mlčel.

„Dobře, tady to máme,“ řekl po chvíli Daewon a naklonil se blíž k obrazovce. „Telefon 302. Delaware. Po pravdě, myslel jsem si, že v Delaware už nikoho bydlet nenechávají.“

Muž stále nereagoval.

„Jim Zigarowski. To je ten, s kým mluví,“ dodal Dae-

won. „Píše se tu, že pracuje v márnici v Dover Port, ať už je to cokoli.“

Z telefonu se dlouhou chvíli nic neozvalo. „Zig,“ zašep-
tal nakonec muž. „To je jméno, které jsem už dlouho
neslyšel.“

Dover, Delaware

Byla skoro půlnoc, když Zig zazvonil u domu stojícího ve svahu. Samozřejmě nikdo neotevřel.

„No tak, seržo, tohle dneska nedělej,“ zavolal Zig a poskakoval, aby se zahřál.

Dveře se stále neotevíraly.

Zig přesto ještě jednou zazvonil a pak šel podél přerostlého trávníku doleva ke garáži.

Jako na znamení se s cvaknutím a vrčením vysunula garážová vrata nahoru.

„Gól!“ zvolal svalnatý černochoz stojící uvnitř čelem k zadní zdi a napřáhl hokejku. Tvrdou střelou, při které mu málem spadly brýle, poslal oranžový puk do sítě. Od tamtud virtuální puk v počítačové hře pokračoval na ploché televizní obrazovce, umístěné na zdi, ve svém letu po úvodní trajektorii a o hodný kus minul počítačového ruského gólmana střežícího branku.

„Proč mě Lake Placid tak nenávidí?“ zeptal se vrchní zbrojní seržant námořní pěchoty Francis Steranko.

„Špatní hráči to svádí na hřiště,“ popíchl ho Zig.

„To není hřiště, to je zimní stadion.“

„To je *televize*. Podáš mi tu hůl?“ zeptal se Zig a natáhl se pro hokejku. „Od naší poslední hry na tebe ztrácím tři střely. Má mužnost je v sázce.“

Nebyl to zrovna nejlepší ze Zigových vtipů, ale znal se se seržantem už přes deset let. Pracovali na stovkách případů, pohřbili tisíce vojáků a v této garáži bojovali o zachování vlastní přičetnosti pitím galonů seržantova

domácího ginu a hraním počítačového hokeje (téměř vždy proti Rusům). Ten vtip měl vyvolat uchechtnutí, nebo alespoň lacinou narážku na jeho mužnost. Místo toho seržant dál svíral hokejku a hleděl na obrazovku. „Ziggy, já vím, že jsi sem nepřišel hrát hokej.“

U vrchního zbrojního nikdy netrvalo dlouho, než vyšlo najevo, že je v Doveru hlavním vyšetřovatelem vražd.

„Ulpěl na tobě ten pach,“ řekl seržant, jehož vypracované tělo vojáka napínalo k prasknutí látku trička a tepláků. „Cítím to až odsud.“

Zig občas zapomněl, jak ostré má jeho přítel smysly. Lidé mají typický pach. U mrtvých je to ještě výraznější, nasládlý smrad v kombinaci se zahnívající rybou, který psi dokážou vyčmuchtat až čtrnáct měsíců po něčí smrti. Zig se třikrát sprchoval, než sem šel, a myslel si, že ze sebe ten odér smrti smyl. Většinu lidí by to oklamalo. Ale seržant nikdy nepatřil mezi *většinu*.

„Jde o tu ženu z té havárie letadla, že?“ tázal se. „Nolu Brownovou.“

Zig mlčel. Otevřenými vraty garáže se prohnal poryv větru. Garáž byla vybavená jako byt starého mládence, včetně levné černé kožené pohovky, která se hrbila uprostřed. Vítr rozhoupal hokejovou síť a zalistoval stránkami časopisů na skleněném konferenčním stole. Zig pohlédl na dveře vedoucí do seržantova domu. Tohle byl rozhovor, který by bylo lépe vést uvnitř. Ale Zig věděl, že dovnitř se nikdy nedostane.

To bylo seržantovo pravidlo: Nikdo nepůjde dovnitř do domu. Pouze do garáže. Bez výjimek. Seržant sice mohl být nejlepším Zigovým přítelem z práce, ale důraz byl vždy na tom slově *práce*. V téhle garáži pořádali grilovačky, sfoukávali svíčky na narozeninových dortech, a dokonce tu jednu studenou zimní noc, jako byla tahle, zapíjeli smrt seržantova švagra, padlého mariňáka, o jehož tělo se Zig na seržantovu žádost osobně

postaral. Při takovém zaměstnání je jediný způsob, jak si zachovat duševní zdraví, a to přísně oddělit pracovní život od soukromého. Dveře mezi garáží a zbytkem domu byly tou dělicí čarou.

„Jak víš, že se to týká Noly?“ opáčil Zig.

„Ziggy, je půlnoc. Pracovní den. Vypadám jako jedna z tvých přítelkyň?“

„Co tím myslíš?“

„No tak. Melinda z právního po tobě jede. Je chytrá, pěkná, dokonce má i vhodný věk, ale ty s ní nerandíš. Sherry z oddělení vedení případů je už rok rozvedená – to samé, stejně stará jako ty – a nechodíš s ní. A Esther z oddělení péče o veterány –“

„Esther z oddělení péče o veterány vypadá jako paní Howellová z *Gilliganova ostrova*, kdyby tedy ještě byla naživu.“

„Já jenom říkám, drahoušku, že tvá poslední přítelkyně – ta obchodní zástupkyně společnosti, co vyrábí ten energetický nápoj – s tebou byla jak dlouho? Tři týdny? Měsíc? Já vím, proč to děláš, Ziggy. Život je mnohem jednodušší, když se obklopuješ lidmi, kteří tě opustí. Ale neříkej mi, že sis sem přišel zahrát hokej, a nemysli si, že ze mě při tom lišácky vytáhneš informace, aniž bych si toho všiml.“

Jak se otočil, Zig si konečně mohl přečíst, co má seržant napsané na tričku: *Moje práce je vaši prdel chránit, ne ji líbat.*

„To tričko je kapku drsné, dokonce i na tebe,“ prohodil Zig.

„Nehraj si se mnou, Ziggy,“ zavrčel seržant a na krku mu naběhla žíla. „Řekni mi, proč se tak zajímáš o případ Noly Brownové.“

Když Zig neodpovídal, plácl seržant dlaní do tlačítka na zdi. Garážová vrata s vrčením pomalu začala sjíždět dolů. Čas na trochu soukromí.

„Ziggy...”

„Já ji znám,” vyhrkl Zig. „Nolu Brownovou. Je z Ekronu. Znal jsem ji jako malou. Zachránila Maggie život...”

„Aha, tak to je ten důvod.”

„To máš teda sakra pravdu, že to je ten důvod. Co tehdy ten večer udělala pro mě a pro Maggie – musím jí to splatit – a to tělo v márnici... to není ona.” Během následujících několika minut vyložil Zig seržantovi zbytek. O tom, co učinila u táborového ohně, o kousku ucha, který skutečné Nole chybí, o spolknutém vzkazu, a jak ho to vede k přesvědčení, že Nola je stále naživu a v nebezpečí.

S každým novým faktem se seržant pomalu zhluboka nadechl nosem. Byl to starý výslechový trik. Čím víc vás uklidní, tím větší pravděpodobnost, že budete mluvit. Ale Zig si povšiml, jak seržant krčí husté obočí. Vypadal naštvaně. Znepokojeně. Ale ani trochu překvapeně.

„Ty už jsi to věděl, co?” konstatoval Zig.

„Že byl v těle ukrytý tajný vzkaz? Jak bych mohl něco takového vědět?”

„Na to jsem se neptal, seržo. Ke mně se těla nedostanou, dokud není provedeno ověření totožnosti podle DNA, zubních záznamů a otisků prstů. To znamená, že někdo z FBI to ověřoval. Ale když jsem se ptal svojí kamarádky z FBI, podívala se do rozpisu. A hádej, co zjistila? FBI ještě neposlala experta na otisky.”

„K věci.”

„No, bez přítomnosti experta se tělo mohlo dostat ke mně do márnice jen tak, že ho někdo vysoce postavený – jako náš plukovník... nebo řekněme vrchní vyšetřovatel – poslal dál. Takže do toho. Pověz mi, co jsi mi neřekl.”

Seržant byl vyznamenaný mariňák. Zig byl civilní zaměstnanec v márnici, který uměl dávat dohromady těla. Pro většinu lidí by takový rozdíl v postavení před-

stavoval problém. Ale co se týkalo seržanta, jediné co ho zajímalo, bylo: buď děláš tu práci *srdcem*, nebo ne. Setkávali se s tím každý den: Věříš, že zacházet s našimi padlými vojáky se ctí, důstojně a s respektem, je poslání? Nebo patříš k těm, kteří se, když se dozvědí, že je na cestě další tělo, podívají na hodinky, aby zjistili, jestli už se neblíží konec směny, aby se mohli vytratit? Seržant tu práci rozhodně dělal *srdcem*. Zig? Seržant na to znal odpověď. Každý ji znal.

„Ziggy, v pitevní zprávě... viděl jsi, jak Nola zemřela?“

„Říkal jsem ti, že si myslím, že to není Nola.“

„Dobře, ať už je to kdokoli. Přečetl sis, jak zemřela?“

„Havárie letadla. Na Aljašce.“

„Správně. A viděl jsi, co o tom říkali ve zprávách?“

„Pracoval jsem na tom těle. Proč? Co říkali?“

„To je právě ono. Neříkali nic. A tím myslím *nic*. O jakékoli jiné havárii letadla, ať je to jak chce daleko – v Alpách, v Malajsii, kdekoli – se celý svět dozví v okamžiku, kdy to letadlo spadne. Ale tohle letadlo se sedmi lidmi, ve kterém byla Nola, spadlo před osmačtyřiceti hodinami a teprve teď se to objevilo v éteru. Víš, co dá za práci zajistit dva dny ticha? Dokonce i *my* jsme se o tom dozvěděli, až když bylo tělo na cestě.“

„Dobrá, ale to samé se stalo před pár lety, když spadlo letadlo senátora Assy s těmi lidmi ze CIA na palubě. Kdykoli jsou v něčem zapletení tihle tajní tchoři, dostaneme avízo jen pár hodin dopředu.“

„Ty mě neposloucháš. Když dorazilo Nolino tělo, čekali v mé kanceláři dva chlápci v mizerných černých oblecích. S plukovníkem Hsuovou. Mávli průkazy a zdvořile mi sdělili, že mají na tomhle případu zvláštní zájem. A to tělo chtějí hned, jak s ním budeme hotovi. Okamžitě.“

„Takže to oni ti dali Nolinu otisky prstů?“

„Zapomeň na otisky. Naposled se černé obleky takhle

objevily, když v New Yorku spadly dvě budovy a my jsme se potýkali s identifikací obětí z útoku na Pentagon.“

Zig zavřel oči. Stále to před sebou jasně viděl. Po atentátech 11. září 2001, když začali přivázet oběti z Pentagonu, vybaloval Zig spálené tělo muže s tmavou pletí, kterému chyběla ruka. Zničehonic mu stáli za zády dva agenti FBI a upřeně ho sledovali. Zigovi to rychle došlo: nepracoval na jedné z obětí. Byl to pilot, jeden z těch teroristů. Krátce na to FBI tělo bleskově odvezla na vlastní ohledání.

„Ty si myslíš, že Nola – nebo kdo to ve skutečnosti je – byla tím, kdo zapříčinil pád toho letadla?“ zeptal se Zig.

„Nezajímá mě, jestli to udělala. Co mi dělá větší starosti, je, s kým se chystáme pustit do boje.“

„My?“ zareagoval Zig s nadějí v hlase.

„Ty,“ upřesnil seržant svým hlubokým barytonem. „Ty černé obleky – ať už se zabývají čímkoli, je to daleko za hranicí světa, ve kterém ty a já žijeme. Naší prací je případy *uzavírat*, ne otevírat další problémy.“

„Naše případy nikdy nejsou uzavřené. Žádný z nich.“

„Ne. *Hm*. Začínáš do toho míchat emoce a to se pak zachováš hloupě.“

„Kvůli některým věcem stojí za to zachovat se hloupě.“

„*Kvůli téhle* ne,“ zavrčel seržant a namířil hokejku jako kouzelnou hůlku.

Kdykoli jindy by seržantova pohrůžka nejspíš Ziga přiměla vycouvat. Ale dnes ho to neodradilo ani nezastrašilo. Ne, od okamžiku, kdy zjistil, že Nola tam stále ještě někde je, byl Zig... ještě to nedokázal pojmenovat. Ale cítil to. Potřeba. *Potřeboval* vědět, co se Nole stalo, potřeboval zjistit, jestli je v bezpečí, ale také... ještě něco. Něco, co v něm začalo hlodat, co v něm rozzehlo vnitřní oheň. Potřeboval najít odpovědi. Ale zároveň potřeboval i ten případ samotný.

„Myslíš si, že jen pátráš po dávné kamarádce své dcery –“

„Je to víc než jen kamarádka! Zachránila Maggie život!“

„Takže teď musíš zachránit ty ten její? Něco jako karma?“

„Ty to nechápeš. My jsme ji znali. Všichni ji znali. Poskytla mi rok navíc s mojí dcerou.“

„Což je naprosto chvályhodné. Chápu, že bys jí to rád oplatil – ale tady strkáš hlavu do ohně, Ziggy. A není to nějaký ohniček, který ti jen ožehne ucho. V tomhle shoříš zaživa. Stejně jako ona.“

„Takže bych měl prostě ignorovat, že tam Nola někde je... že může potřebovat pomoc? Mám zapomenout, že ji znám... to tělo v naší márnici – ať je to ve skutečnosti kdokoli – je něčí dítě! Někdo ji vychoval, česal ji, každý rok ji první školní den fotil. A my teď máme dělat jako že nic, i když víme, že došlo ke špatné identifikaci?“

Seržant neodpověděl. Nemusel. Během prvních týdnů v Doveru seržant a Zig zjistili, že jeden z jejich nadřízených posílá neidentifikované pozůstatky – kosti, prsty, dokonce i něčí nohu – na blízkou skládku, jen aby vyklidil sklad. Ty pozůstatky byly staré, bylo nemožné je identifikovat a zabíraly drahocenné místo. Seržant a Zig byli nováčci a čekalo se od nich, že budou držet hubu a krok. *Proč rozhoupávat loď a riskovat práci a vojenskou kariéru?* Protože tak se neproказuje úcta našim padlým bratrům a sestrám. Příští den to nahlásili plukovníkovi. Ten nadřízený krátce nato „na vlastní žádost“ odešel.

„Klidně do toho půjdu sám,“ řekl Zig.

„To taky půjdeš,“ štěkl seržant a stále na něj mířil hokejkou.

„Ti tě tedy museli fakticky vystrašit,“ hvízdal Zig.

„Oni ne. On.“

Zig zmateně nadzdvihl obočí.

„Ty ani nevíš, s kým si to chystáš rozdat, co?“ povzdychl si seržant a sáhl pro televizní ovladač.

Jedno stisknutí tlačítka a počítačovou hru vystřídalo CNN. Příšerná scéna na obrazovce ozářila potemnělou garáž.

„Je to ve všech zprávách. Nolino letadlo...“, vysvětloval seržant, jak televize ukazovala záběr kamery na malé letadlo zřícené na sněhu. Do vzduchu stoupal dým, ale letadlo vypadalo téměř nedotčené. Garážové dveře za nimi byly stále zavřené, ale Zigovi byla najednou zima jako nikdy předtím. „Nevšiml sis, kdo ještě byl v tom letadle?“

Zig byl do hodiny doma. Rohožka přede dveřmi byla nakřivo. Zig proklel chlapíka z UPS, kopl rohožku zpátky na místo, otevřel dveře a zamířil do kuchyně.

Z levé kapsy vytáhl účtenku za oběd a poznámkový lístek a hodil je do koše. Z pravé vyndal kapesní nůž, malé šestipalcové pravítko a „peněženku“ sestávající z tenkého svazku bankovek, kreditních karet a řidičského průkazu, staženého silnou červenou gumou. Zig s sebou nenosil žádné fotky ani upomínkové předměty. Vzhledem k tomu, že každý den přicházel do styku se smrtí, si byl jasně vědom jedné věci: Na věčnost si s sebou nic nevezmete.

Loni si přečetl jednu široce vychvalovanou knihu, kde se psalo, že aby člověk našel skutečné štěstí, musí ze svého života odstranit vše nadbytečné, vyházet všechny věci, které pravidelně nepoužívá, a ponechat si pouze to, co mu přináší pocit štěstí. Co se Ziga týkalo, přinášely mu pocit štěstí dláta a ostatní nástroje sloužící k vyřezávání společně se stojanovou vrtačkou a omláceným ponkem, jež se nacházely ve volné ložnici v patře, kterou přeměnil na dílnu. A také mu ho přinášela péče o jeho „děvenky“.

S pivem v ruce zamířil na malý zadní dvorek, kde na betonových tvárnících stála bílá dřevěná bedna, kterou sám vyrobil, s nápadnými rybinovými spoji zhotovenými ručně pomocí pokosové pilky a dláta. Bedna měla velikost dvouzásuvkové kartotéky a byl do ní vyříznut malý kruhový otvor. Na boku byla žlutočervená cedule s nápisem: *Pozor! Nebezpečné včely.*

Včely nebezpečné nebyly. Obzvlášť tenhle úl s úžasně klidnou královnou. Ale ta cedule držela děti ze sousedství dál od toho, co přinášelo Zigovi víc vnitřního klidu než cokoli jiného.

„Dobrý večer, dámy,“ zavolal, když se blížil k dřevěné bedně a jejím čtyřiceti tisícům obyvatel. Zig přišel poprvé do styku se včelami ještě na vysoké v rámci poněkud hipísáckého předmětu Zvířata a farmaření. Tehdy znechuceně kroutil očima, když na něj přišla řada, aby se týden staral o profesorův úl. Jeho spolužáci to také nenáviděli.

Ale jedna věc Ziga hned od prvního dne fascinovala: Každé stvoření v úlu, každá jednotlivá dělnice, mělo smysl života – roli, která je provázela celý život. Strážné včely ochraňovaly úl, chůvy pečovaly o miminka a stavitelky budovaly v každém ohledu matematicky dokonale šestiúhelníkovou vnitřní strukturu úlu.

Dokonce tam byly i hrobačky, které odstraňovaly z úlu mrtvá těla a odlétaly s nimi stovky metrů daleko. To byla práce, kterou Zig důvěrně znal. Lidský život má samozřejmě také smysl. Ale proč byly včely tak cílevědomé a oddané své roli? Nebylo to jen pro dobro královny. Bylo to pro dobro všech ostatních, celého jejich společenství. Jak by někdo mohl neobdivovat takový nádherný svět?

„Všichni v pořádku?“ zeptal se Zig, i když znal odpověď. Takhle pozdě a v takovém chladu byl úl tichý. Ale jak se Zig blížil, vytáhl mobilní telefon a posvítíl si. Něco se zdálo být... jinak.

Přiložil ucho k bedně. Žádné bzučení. Přiblížil obličej ke kulatému otvoru, který tak pečlivě vyřezal. Strážkyně, které seděly hned na kraji, už měly vylétnout.

Stále nic.

Zig ucpal hrdlo pivní láhve prstem a lehce s ní zatukal na stěnu bedny. *Ťuk-ťuk-ťuk*. Několik včel skutečně